

nøjagtigt paa samme Sted, hvor han var vant til at finde dem. Udenfor havde en bleg Martssol efterhaanden gennemtrængt Taagen. Vinduerne ud til den lille Have stod aabne; et Genskin fra de bagved liggende Huses solbelyste Tegltag kastedes ind paa hans Væg og bortjog al den kælderagtige Skummelhed, der paa mørke Dage kunde gøre Værelserne ret uhyggelige. Udenfor i Pæretræet sad et Stærepar og satte Solskinnet og Foraarsforjættelserne i Musik; og lokket af denne Lyd stillede han sig i Skjorteærmer hen ved Vinduet og saa' ud.

Som han stod dør og trak sit Ur op og samtidig lod Blikket glide hen over Genbohusenes lange Række smaarudede Salsvinduer, som han havde Udsigt til over Plankeværket, faldt hans Øje paa en ældre Kone, der sad halvt skjult bag et Par blomstrende Gyldenlakker og strikkede. Udenfor paa den solbeskinnede Mur hoppede en Irisk i et grønmalet Bur; og i Vinduet ved Siden af, der aabenbart hørte til den samme Stue, saaes en anden — en yngre — Kvinde, der smilte fornøjet til noget nede paa Gulvet . . . et Barn rimeligvis, der laa og legede. Han kunde længe ikke faa sine Øjne derfra. Ligesom alt, hvad der denne Morgen havde mødt ham, syntes ogsaa dette lille Hverdagsbillede at ville tale indtrængende til ham om en stille, beskeden Lykke, som han hidtil saa hovmodigt havde ringeagtet; en Lykke, som var den